

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

alle eller næsten alle paa, at Administrationen bør indskrænkes og Restriktioner afskaffes, men samtidig raaber vi paa, at der skal gøres noget for at skaffe de hjemløse Tag over Hovedet, og vi ved, at Nybyggeriet ikke foreløbig kan løse Problemet. Efter min Mening kan man ikke afvise at gøre noget for at faa en bedre Fordeling af Boligerne, selv om der herved kræves en Udvidelse af Administrationsapparatet. Derimod maa man sætte alle Kræfter ind paa at simplificere Administrationen, dels for at der ikke skal bruges for megen Arbejdskraft, dels for at det ikke skal blive for vanskeligt for Befolkningen.

Det foreliggende Lovforslag forudsætter, at Huslejelovgivningens almindelige Bestemmelser vedrørende Fremlejelovgivningen gælder. Det vil bl. a. sige, at den fri Opsigelsesret for nye Fremlejemaal, som indførtes i Forsommeren 1947, fortsat er gældende. Denne Bestemmelse indførtes, som det vil være det høje Ting bekendt, for at fremskaffe flere Udlejningsværelser. Hvor stærkt Bestemmelsen har virket, foreligger der ikke Oplysninger om, men Spørgsmaalet faar mig til at udtale, at der hidtil fra Myndighedernes Side ikke paa langt nær har været gjort tilstrækkeligt for ad Frivillighedens Vej at skaffe Værelser frem, og jeg maa tage Afstand fra det ærede Medlem Hr. Victor Gram, naar han mener, at Frivilligheden allerede har haft sine Chancer.

Gang paa Gang har det været fremhævet, saaledes ogsaa fra Ungdomskommissionens Side, at der burde gennemføres en Radio- og Pressekampagne for at skaffe det fornødne Kendskab til Lovgivningens Bestemmelser og til Forholdene i det hele taget. Noget saadant har ikke fundet Sted. Vel har der af og til været Radioindlæg og Presseindlæg, men nogen systematisk Kampagne, hvorved man oplyser om de gældende højst indviklede og uoverskuelige Bestemmelser og animerer Folk til at stille Udlejningsværelser til Disposition, har ikke fundet Sted. Sikkert er det, at det ikke er gaaet op for hele Befolkningen, at der er fri Opsigelighed med Hensyn til ny Fremlejemaal, og Ansvaret herfor maa vel dels ligge hos Kommunerne, af hvilke mig bekendt kun Frederiksberg Kommune har gjort et Forsøg, dels hos den tidligere Indenrigsminister i Venstreregeringen.

Hvorfor har f. Eks. Københavns Kommune ikke sat en virksom Agitation i Gang? Mon ikke det har været, fordi man, maaske mere eller mindre bevidst, har ønsket at arbejde sig henimod en Tvangsudlejning?

Der er saa mange Bevægelser i Tiden, som tenderer mod at sætte Tvang i Stedet for Frihed. Man kunde maaske med endnu større Ret spørge: Hvorfor har den tidligere Indenrigsminister, det ærede Medlem Hr. Arnth Jensen, efter at den fri Opsigelighed blev indført den 31. Maj 1947, ikke foranlediget en Oplysningskampagne iværksat? Aarsagen kan næppe her søges i, at han ønsker at fremme Tvangsforanstaltninger, men formentlig i en Laden staa til. Han har maaske slaaet sig til Ro med, at der ingen Bolignød var, men kun Boligmangel. At det ærede Medlem Hr. Arnth Jensen og den tidligere Regering i høj Grad har været optaget af Problemet Valg eller ikke Valg er ingen Undskyldning. Borgernes Interesser maa gaa forud. Under alle Omstændigheder har denne Passivitet en stor Del af Ansvaret for, at vi i Dag staar over for et Forslag af halv tvangsmæssig Karakter. Jeg vilde ønske, at det ærede Medlem Hr. Elgaard, der her fremsatte en Appel om, at der skulde iværksættes en Propaganda for ad Frivillighedens Vej at faa løst dette vanskelige Boligproblem, havde gjort sin Indflydelse gældende paa et tidligere Tidspunkt over for den tidligere Indenrigsminister.

En Kampagne, som havde haft Muligheder for at faa Virkning, kunde f. Eks. have haft den Karakter, at der hver Dag gennem længere Tid i Forbindelse med Pressens Radioavis havde været Udsendelser angaaende de vigtigste Fremlejebestemmelser og de uheldige Forhold, hvorunder mange unge maatte bo, og der hertil havde været knyttet en Appel til Befolkningen om at stille Værelser til Disposition. Den frie Opsigelsesret burde særlig være fremhævet. En saadan Udsendelse skulde efter min Mening ikke foretages af en Embedsmand, heller ikke af en Politiker og heller ikke være en Oplæsning, men skulde være tilrettelagt af en Alkærsig eller en Aksel Dahlerup.

Det er et Spørgsmaal, om der ikke paa Baggrund af den Stemning, der er opstaaet ved Fremsettelsen af det Lovforslag, der her er til Behandling, ved en virksom Propaganda kunde skabes en Løsning af de unges Boligproblem ad Frivillighedens Vej. En Udskydelse af Sagen maa dog ikke finde Sted. Samtidig med at Propagandaen sættes ind, og Oplysninger om det utilfredsstillende Behov for Udlejningsværelser skaffes, maa Folketingsudvalget arbejde.

Som medansvarlig for Rigsdagens Lovgivning er jeg i Virkeligheden skamfuld over for Befolkningen over, at vi i Dag overvejer Indførelse af alvorlige Indgreb, uden at det har været lagt tilstrækkeligt